

El mínim exigible

Rebre un document de l'Ajuntament de Barcelona — una targeta relacionada amb el cens electoral — en el qual hi ha un text redactat en llengua catalana, ja comença a fer goig. Una cosa que ens ha de semblar tan normal, fa quatre dies hauria semblat una utopia i només que algú l'hagués insinuada hi hauria hagut una commoció: l'haurien pres per foll i qui sap si l'haurien tancat i tot.

En aquest text hi ha algunes faltes, no gaires. Ni que n'hi hagués hagut moltes, no hauríem tingut la temptació d'exclamar: «Si hi han de sortir tantes faltes, no val la pena que ho facin en català!». Propugnem l'ús del català a totes les esferes —si us plau!— i propugnem que es procuri, de debò, que sigui ben correcte. Ja sabem que és molt difícil, que no s'escapi cap errada, que gairebé a tots ens en passa i que molt pocs poden presumir d'infal·libles. Però aquesta certesa no ha d'anul·lar el propòsit de perfecció. Per moltes errades que es cometin en un text destinat al públic no s'ensorra el món, però caldria actuar com si aquest perill realment existís. És el que se'n diu el sentit de l'exigència.

Avui no és cap problema trobar qui es responsabilitzi, amb les garanties adequades, de la correcció d'un text escaduser d'una vintena de ratlles. Qui va revisar el text municipal a que ens referim no és, certament, cap llec en matèria. Quantes faltes, dissortadament, ben usuals, hi podria haver que no hi són pas! Però les que se li han escapat —posem-n'hi quatre— corresponen a uns punts gramaticals perfectament previstos i resols, que qualsevol tractat mitjanament extens no deixa d'explicar i d'aclarir. No es tracta de casos especials sinó generals, que tornaren a sorgir: —els mateixos— a l'ocasió vinent, al proper text que arribi a les vint línies d'extensió.

Cal tractar aquest tema sense fer gaires escarafalls. I cal tenir en compte les presses, les condicions de treball, la falta de mitjans i, fins i tot, la humana fal·libilitat. Però, un cop tot això tingut en compte, és lícit exigir que tot text que hagi de tenir una certa difusió pública sigui revisat escrupolosament per algú mínimament competent, que eviti, sobretot, que s'hi repeteixin, monòtonament, aquelles incorreccions que tantes i tantes vegades s'han arribat a posar en evidència.